

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCORE, LUCY

Forever Never / Lucy Score. - București : Midnight Books,
2024

ISBN 978-630-6546-14-5

821.111

Traducător: **Gabriela Stoica**
Redactor: **Irina Rotaru**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

FOREVER NEVER

Copyright © 2021 by Lucy Score

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency

All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

LUCY SCORE

forever
never

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

Brick Callan nu avea habar că era la un culoar de magazin alimentar distanță de cel mai mare coșmar al lui.

Dacă ar fi catadicsit să își îndrepte spatele și să-și ridice ochii din cutiile de conserve ca să privească de la înălțimea lui impunătoare de un metru și nouăzeci și trei, ar fi surprins acea străfulgerare roșie care trăgea un semnal de alarmă. Culoarea incendiilor de pădure și a ispitelor iadului.

În schimb, stătea în cumpănă dacă să cumpere roșii tăiate cubulețe cu sau fără ardei grași verzi în timp ce Bill House, patronul magazinului, i se plânga.

— Ascultă la mine, Brick. Puștiul ăla, Rathbun și-a petrecut jumătate din după-amiază gonind ca un dement cu snowmobilul pe Market Street, a șuiertat Bill, încrucișându-și brațele slăbănoage peste piept.

Brick a pus roșiile cu ardei în cărucior lângă o pungă cu ceapă galbenă, două cutii cu bulion din oase de vită și un set de baterii.

— Puștiul a speriat de moarte caii de la livrarea de ieri, a continuat Bill. Și a fost cât pe ce să derapeze și să lovească în lateral Artic Cat-ul nou-nouț al lui Mulvaney săptămâna trecută. O să se plângă o grămadă din cauza asta.

Brick și-a înăbușit un oftat. Ce bine ar fi dacă ar putea măcar o singură dată să își facă și el cumpărăturile fără să aibă parte de toată pălăvrăgeala asta.

— Voi vorbi cu el, i-a promis Brick.

Întâmplător, știa câte ceva despre tâmpeniile pe care le făceau băieții pentru a impresiona adolescentele.

Bill a oftat și și-a potrivit mai bine pe cap căciula de schi inscripționată cu numele magazinului alimentară, Doud's Market, pe care o folosea pentru a-și ține chelia la căldură din noiembrie prin aprilie.

— Apreciez gestul tău, Brick.

Exista un echilibru delicat în mica lor comunitate insulară, iar misiunea lui Brick era să ajute la menținerea acestui echilibru chiar și acum, în toiul iernii din Michigan, când doar cei mai rezistenți dintre locuitori rămâneau pe insula Mackinac. Din același motiv îi promisese doamnei Sopp că avea să schimbe bateriile detectoarelor de fum ale locuinței ei de închiriat când aceasta îl sunase de pe un teren de golf cu nouă găuri din Florida.

Ușa magazinului Doud's s-a deschis cu un clinchet de clopoțel.

Mira Rathbun – mama „puștiului Rathbun” menționat anterior – a pătruns în micul magazin odată cu o pală de vânt dinspre lac care îi îngheța sângele din vine. Bill a tăcut mîlc, arătând de parcă și-ar fi înghițit limba. Pe bărbat nu-l deranja să trăncănească cu poliștii aflați în afara programului despre vecinii lui, dar se simțea mai în largul său dacă o făcea la spatele lor.

— Închide dracului ușa!

Ordinul a venit la unison de la casier și de la doi clienți care se aflau cel mai aproape de intrare.

Când ultimul feribot plin de turiști părăsea insula Mackinac în octombrie, lua odată cu el și politețea indispensabilă pentru o stațiune de vară. Cei aproximativ 500 de locuitori permanenți ai orașului rămâneau pe baricade făcând față unui alt extrasezon îngrozitor de rece în mijlocul lacului Huron cu o fermecătoare grosolanie.

— Mda. Îmi pare rău, s-a scuzat Mira, periind plină de nerăbdare un strat de pudră de pe costumul ei de schi de un portocaliu strălucitor.

Femeia asta era un vârtej care se deplasa cu o viteză de peste un kilometru pe minut, ceea ce îl stresa la culme pe Brick.

Era regretabil pentru comunitatea lor că ea fusese cea care îl învățase pe Travis să-și conducă snowmobilul luat la mîna a treia.

Aceasta era cea de-a paisprezecea iarnă a lui Brick pe insulă. Aștepta cu o nerăbdare perversă temperaturile extrem de scăzute și închiderea majorității afacerilor sezoniere. Iarna era liniștită. Modestă. Previzibilă.

Bill s-a uitat cu ochi iscoditori în căruciorul lui Brick, sprâncenele dispărându-i sub marginea căciulii.

— Tocană de vită din nou? Nu știi și tu altă rețetă? Pun pariu că pe insulă se găsește vreo fată singură sau două care nu ar avea nimic împotriva să-ți gătească ceva bun.

— Îmi place tocană de vită.

Pe deasupra, îi plăcea să nu fie obligat să socializeze în timp ce o mânca.

Brick își gătea o oală de tocană de vită în fiecare săptămână și mânca din ea patru sau cinci zile la rând pentru că era ceva ușor de făcut și totodată familiar. În privința laturii sociale, își câștigase dreptul la iernile solitare și nu era dispus să pună un al doilea tacâm la masă.

— Ați auzit noutățile? a întrebat Mira pe un ton nerăbdător, repezindu-se spre ei ca să se bage în vorbă.

Brick era sceptic. Nu putea fi vorba de nicio noutate în Mackinac pe timp de iarnă. Ceea ce însemna că era o bărfă. Ceva ce el ar prefera să evite în ciuda faptului că ambele locuri de muncă îl puneau în mod constant în situația de a le afla, vrând-nevrând.

— Are de-a face cu avionul care a sosit azi-noapte târziu? a întrebat-o Bill, uitând pe moment de problema lui cu clapeta de accelerație a puștiului Mirei.

În ochii ei licărea acea rară scânteiere de entuziasm provocată de o noutate în mijlocul unui sezon în care fiecare zi semăna al naibii de mult cu cea precedentă. Pe Brick l-a copleșit o dorință bruscă de a ieși imediat afară în ger și de a evita orice bombă pe care Mira avea de gând să o lanseze. Instinctul îi

spunea că ceva rău era pe cale să se întâmple și își lăsase arma acasă.

— Ei, bine, să țineti chestia asta doar pentru voi, deoa-rece se zvonește că familia nu știe încă, a spus ea, aplecându-se conspirativ spre ei și coborându-și vocea în șoaptă.

Brick avea o presimțire tare urâtă despre toată treaba asta.

— A cui familie? a întrebat Bill, părând nedumerit. Nu înțeleg.

— O tărăgănez pentru efectul dramatic. Oh, Doamne. Aceasta este cea mai lungă conversație pe care am avut-o de trei luni încoace cu cineva cu care nu m-am căsătorit sau căruia nu i-am dat naștere. Lasă-mă să savurez momentul, a insistat ea.

Brick și-a împins căruciorul înainte, încercând să se fofileze ca să nu audă noutățile. Dar Mira l-a înșfăcat strâns, împiedicându-l să avanseze.

— Remi Ford! a anunțat ea cu emfază.

Încheieturile degetelor i s-au albit pe mâner.

Remington Honeysuckle Ford.

Remi Honey¹, pentru familie. O pacoste pentru el. *Iadul pe pământ.*

— Măi, să fiu al naibii, s-a mirat Bill. Ce caută ea înapoi aici în plină iarnă, fără să le spună nimic alor ei?

Vocile lor scăzute se contopeau unele într-altele acoperite fiind de zumzetul constant din urechile lui. Brick făcea tot posibilul să-și păstreze chipul impasibil în timp ce interiorul său imploda. Ieșirea era la numai șase metri distanță, dar își simțea picioarele de parcă ar fi fost înfipite în podea și avea genunchii blocați. Cu bătăile inimii bubuindu-i asurzitor în urechi, se holba la gura Mirei în timp ce aceasta bârfea cu nesăț.

Ea nu putea fi aici. Nu fără să îl anunțe în prealabil.

¹ Joc de cuvinte bazat pe cuvântul *honey* = miere. Remington Honeysuckle Ford = Remington Sugesculaunsăcumiere Ford. Remi Honey = Remi, scumpete dulce (n. tr.).

Îi trebuiseră săptămâni întregi să se pregătească mental, să se adune înainte de a fi obligat să facă un schimb obișnuit de politeturi, împreună fiind la aceeași masă.

— Psst!

Casierul, nepotul lui Bill, i-a făcut semn cu mâinile de unde era, în spatele casei, indicându-i în tăcere culoarul următor.

Lui Brick i-a fugit pământul de sub picioare.

Nu. În mod categoric, nu se putea întâmpla așa ceva.

Mira și Bill au pornit într-o cursă nebună spre culoarul cu cereale. Brick s-a năpustit în direcția opusă, către casier, hotărând că acum era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a evada înainte de...

Căruciorul lui a intrat în coliziune perpendiculară cu un altul exact când trăgea cu ochiul pe după un colț. Impactul a propulsat ambele cărucioare într-un turn alcătuit din cutii cu fulgi de ovăz, făcându-le să se răstoarne pe jos.

Drăcia dracului. Știa asta înainte să-și ridice privirea de la masacrul de cereale cu vanilie și migdale și cele cu bacon și sirop de arțar de pe podea.

Și iat-o. O zână malefică din cap până în picioare, înaltă de un metru cincizeci și șapte. Părul ei roșcat era prins în lateral într-o coadă lungă care-i cădea peste un umăr al hanoracului magenta. Din căciula galbenă îndesată pe cap se ițea o pereche de căști. Ochii ei aveau culoarea cristalurilor verzi antice pe care bunica lui le colecționase cândva. Avea o gură mare cu buze pline, iar când acel zâmbet al ei era adresat unui bărbat, acesta din urmă nu avea cum să nu se simtă oarecum fascinat... asta cel puțin până când ajungea să o cunoască. Pistrii împrăștiați pe nas și pe obraji ieșeau în evidență contrastând cu pielea ei de culoarea fildeşului.

Arăta diferit acum. Palidă, obosită, aproape fragilă. Energia care deborda din ea de obicei, abătându-se ca o ploaie de scânteie asupra victimelor ei neștiutoare, era acum doar un zumzait monoton. Având în vedere că își petrecuse o jumătate din

viață catalogând tot ce era de știut despre Remi, Brick își dădea seama că ceva nu era în regulă.

Și-au susținut privirile o clipă nesfârșit de lungă. El nu se putea decide dacă ar trebui să o salute sau dacă ar putea scăpa cu viață dând bir cu fugiții. Înainte de a apuca să facă o alegere, ea și-a abandonat căruciorul și a venit drept spre el.

Urmându-și instinctul, bărbatul și-a înfășurat brațele în jurul ei deși era ultimul lucru din lume pe care voia să îl facă. Remi și-a strecurat mâinile pe sub haina lui și s-a topit cu totul în el. Parfumul ei încă îl mai tulbura. Îi amintea întotdeauna de o pajiște... imediat după ce a fost lovită de fulger. Fără să stea pe gânduri, și-a sprijinit bărbia pe creștetul ei, atingând cu barba tricoul moale al căciulii fetei. Ceva îl sfredelea în adâncul ființei lui, dar înainte ca el să își poată da seama despre ce era vorba, ea i-a distras atenția lăsând să-i scape un oftat lung și lent, eliberându-se de o parte din tensiune. Aceasta nu era Remi pe care o știa el. Fata aceea l-ar fi tachinat cu un sărut zgomotos și apăsător pe gură doar pentru a-l scoate din sărite înainte de a ieși furtunos din peisaj, din nou, pentru a face alte ravagii.

El a împins-o înapoi, ținând-o în continuare de brațe.

— Ce s-a întâmplat? a vrut el să știe, menținându-și vocea coborâtă.

— Măi, să fiu al naibii, e chiar micuța Remi Ford! a susținut sus și tare Bill în timp ce a pus frână derapând pe podea, cu Mira urmându-l îndeaproape.

— Ce cauți acasă în februarie? a întrebat-o Mira.

Remi s-a desprins din strânsoarea lui, apoi și-a smuls căștile din urechi. Zâmbetul pe care l-a aruncat celor doi nu era la fel de intens ca de obicei, dar el a fost singurul care a remarcat asta.

— Ce pot să vă spun? Mi-a fost dor de iernile de aici, a declarat ea cu vioiciune.

Acea voce răgușită îi era atât de familiară chiar și după atâta amar de timp, încât aproape că îl durea sufletul.

Bill a huiduit-o.

— Ei bine, asta e o minciună sfruntată!

Mira s-a repezit să îmbrățișeze fiica rătăcitoare.

— Le faci o surpriză părinților tăi? a descusut-o ea. Știu că le-ai lipsit Crăciunul ăsta.

Remi a evitat să-l privească pe Brick când i-a răspuns.

— Mi-a părut rău că am ratat vacanța cu ei și m-am gândit că voi compensa acum printr-o vizită lungă și plăcută.

Mințea. Brick era sigur de asta. Umbrele de sub ochii ei numai vinovăției pentru o vacanță ratată nu se datorau.

— Ești o fiică atât de bună. Cum este traiul în orașul acela mare? a iscodit-o Mira în continuare.

Femeia asta ar fi în stare să-i stoarcă și cel mai mic detaliu dacă Remi i-ar permite-o. Apoi ar servi totul pe tavă celorlalți insulari în timp ce își iau copiii de la școală sau comenzile de mâncare la pachet.

— Este... bun, a îngăimat Remi.

Sesizând ezitarea ei, Brick a mijit ochii.

— Ia spune repede! Care este culoarea aurei mele? a intervenit Bill.

Obrajii lui Remi s-au făcut rozalii.

— Este de un verde strălucitor frumos astăzi, la fel ca întotdeauna, l-a asigurat ea.

Erau o mulțime de lucruri care o făceau pe Remi să fie diferită față de o fată obișnuită. Sinestezia era unul dintre ele.

Povestea a început pe când micuța Remi Ford a provocat un tam-tam la grădiniță cerând un creion roz ca să-și scrie E-urile pentru că toată lumea știa că E-urile erau roz. A durat câțiva ani până când părinții ei au primit, în sfârșit, un răspuns de la un specialist. Creierul fiicei lor făcea niște conexiuni adiționale asociind culorile cu diferite chestii precum literele, cuvintele, oamenii.

Dar lucrul care i s-a părut cel mai fascinant a fost faptul că putea vedea muzica. Pe vremuri, înainte ca lucrurile să se complice, el o întreba despre culorile pe care le vedea ascultând cântece.

— Mai lucrezi la muzeu? a întrebat-o Mira.

— De fapt, pictez cu normă întreagă acum, a răspuns ea.

Asta chiar că era o noutate. El a rămas surprins deoa-rece părinții ei nu îi pomeniseră nimic despre așa ceva.

Brick a aruncat o privire în căruciorul ei și a văzut trei cutii de cereale Marshmallow Munchies, cafea, lapte condensat îndulcit și o pungă de chifle cu miere. Nicio proteină sau vreo legumă la vedere. Femeia mânca pe fond de stres.

— Case sau tablouri? a tachinat-o Bill.

— În mare parte doar tablouri, a spus Remi făcându-i cu ochiul. Dar aş vrea să pictez o casă pentru tine, Bill.

Obrajii bărbatului au căpătat o nuanță stacojie pe care Brick nu o văzuse niciodată la el. Așa de mare era puterea farmecului lui Remi.

Fata și-a dat o șuviță de păr rătăcită pe după ureche, un vechi tic nervos de-al ei, și abia atunci a zărit portocaliul deschis al bandajului fixat între degetul mare și cel arătător. Brațul ei drept era în ghips.

Lui Brick i s-a strâns stomacul în timp ce întrebările i se tot învârteau prin minte.

Nu era treaba lui. Și știa ce urma să se întâmple dacă se lăsa mânat de curiozitate. Remi Ford nu mai era problema lui.

— Te vezi cu cineva? a mai întrebat-o Mira. Ai adus cu tine vreun prieten de Ziua Îndrăgostiților?

Brick și-a încheștat fălcile.

— Scuze, a spus el, apucând strâns mânerul căruciorului. Trebuie să plec. Bine ai venit acasă, Remi.

— Mulțumesc. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Brick, i-a replicat ea cu un surâs mic și trist.

Bărbatul a dat rigid din cap în chip de răspuns. Cu un efort eroic, a mers la pas în loc să o ia la fugă spre casa de marcat, lăsând în urmă restul articolelor de pe lista de cumpărături, precum și întrebările fără răspuns.

„E i bine, nu a fost chiar un dezastru”, a hotărât Remi în sinea ei, în timp ce își agăța mânerul sacoșelor pe brațul ei zdravăn și ieșea din nou în gerul mușcător de dimineață.

După o noapte lungă și nedormită, supraviețuise unei întâlniri neașteptate cu Brick. Și îl îmbrățișase inopinat într-un mod care urla efectiv *domniță la ananghie*. Dar, cel puțin, reușise să-i facă pe Bill, pe Mira și pe restul clienților din magazin să jure că aveau să păstreze secretul până când urma să își ia părinții prin surprindere.

Ceea ce îi dădea un răgaz de aproximativ o oră înainte ca mama ei să primească un telefon de la cineva care să-i dea vestea cea mare.

O oră în care să născocescă povestea ei oficială și să își șteargă oboseala de pe față.

O oră în care să încerce să sune din nou la spital.

A mers suficient de departe încât să treacă dincolo de vitrina magazinului alimentar înainte de a-și azvârli sacoșele pe trotuar. Folosindu-se de dinți pentru a-și smulge mânușa din mână, a reapelat ultimul număr.

— Northwestern Memorial Hospital, unde doriți să vă redirecționez apelul?

— Bună ziua, am sunat pentru a mă informa despre starea unei paciente, a spus Remi.

— Numele pacientei?

Vocea de la celălalt capăt al firului suna ca și cum ar fi fost multe alte lucruri pe care și-ar fi dorit să le facă în afară de

a răspunde la apelurile telefonice, dar, cel puțin, era o altă centralistă decât cea de ieri.

— Camille Vorhees.

— Cine întrebă?

Remi a ezitat.

— Eu sunt... sora ei.

— Numele?

Dar-ar dracii-n ei de draci.

— Alessandra?

— Nu e trecut pe listă.

— Pentru că sunt oaia neagră a familiei, și-a încercat ea norocul.

— Acest nume nu e trecut pe listă. Potrivit HIPAA² ...

— Da. Mulțumesc. Am înțeles.

Remi a întrerupt apelul și a izbit cu piciorul coloana de sprijin care susținea acoperișul verandei clădirii vecine cu magazinul.

— La naiba, a mormăit ea.

— Remi.

I-a sărit inima din piept. Acea voce. Vocea aia al dracului de aspră, joasă și guturală care încă îi mai bântuia visele.

— Isuse Cristoase, Brick!

Tocmai traversa strada, venind spre ea ca un val. Implacabil. Indiferent.

Era de-a dreptul enervant faptul că inima ei încă mai tresălta de bucurie ori de câte ori îl vedea. Dar nu putea să-i reproșeze că avea gusturi proaste, având în vedere că Brick Callan era o ditamai bunăciunea de mascul. Îl plăcuse probabil de când umerii și pieptul începuseră să i se lățească. Dar nu i-a luat mult până să-și dea seama că acei ochi albaștri și sobri, acum cu încrețituri fine pe la colțuri, aveau superputeri hipnotice care o făceau să se topească toată.

² The Health Insurance Portability and Accountability Act of 1996 - Legea privind transferul și informarea în materie de sănătate adoptată în 1996 (n. tr.).

Pălăria de cowboy pe care o purta cu obstinație, în ciuda alternativelor mult mai călduroase pentru a-și acoperi capul, dădea un plus de atractivitate aspectului său robust. Mai ales atunci când era combinată cu haina vătuită de iarnă și blugii care îi scoteau în evidență coapsele musculoase.

Barba era o noutate și era splendidă. Intensitatea pe care o emana el era aceeași și la fel de enervantă. Aura de un albastru profund pulsa în jurul lui. *Constantă. Insuflând încredere. Puternică.*

În urmă cu doisprezece ani, el îi rupsesse inima în două. La șapte ani după aceea, o zdrobise în bucăți. Încă nu îl iertase pentru niciuna dintre aceste situații. Dar asta nu însemna că nu putea să îl aprecieze în continuare, considerându-l o reclamă ambulantă pentru testosteron.

Ea s-a aplecat să-și ridice sacoșele, dar el i-a luat-o înainte, punându-le alături de cele pe care le avea deja în mâini. Mirosea a piele tăbăcită, a rumeguș și a cai.

— Nu este nevoie să faci asta. Sunt perfect capabilă să-mi car propriile cumpărături.

— Ce ai pățit la braț?

A pus întrebarea cu repeziciune, de parcă îl enerva faptul că dorea un răspuns.

Bineînțeles că observase. Lui Brick Callan nu-i scăpa dracului absolut nimic, cu excepția celui mai evident lucru din lume.

— O nimica toată, a răspuns ea, întinzând mâna după sacoșe.

El le-a ridicat deasupra capului ei, ceea ce ei i s-a părut a fi o demonstrație inutilă – și sexy – de forță.

— O mică fractură.

— Cum s-a întâmplat?

Tenta familiară din glasul lui răgușit s-a cuibărit în burta ei, acumulându-se acolo precum mierea caldă în stup.

Îi păsa de ea. Poate că nu așa cum sperase cândva o adolescentă îndrăgostită. Dar pentru femeia de 30 de ani cu suflul rănit era o alinare.